

ТРИБУНА МОЛОДОГО ВЧЕНОГО

УДК 141.32 : 274/278

© Олена Пальчевська
(Рівне)

ОСОБЛИВОСТІ ЕКЗИСТЕНЦІЙНО-СМИСЛОЖИТТЄВИХ ОРІЄНТАЦІЙ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ (П'ЯТИДЕСЯТНИКІВ)

У статті аналізуються шляхи формування та особливості екзистенційно-смисложиттєвих орієнтацій християн віри євангельської (п'ятидесятників). Висвітлюється екзистенційна основа цих орієнтацій та їхній вплив на подальшу організацію життя віруючих.

Автор прагне довести, що п'ятидесятницька есхатологія через відсутність єдиного канону відзначається оперативністю і нестандартністю. Перспектива безпосереднього спілкування з Богом за допомогою Святого Духа робить цей напрям у християнстві харизматичним.

В екзистенційно-смисложиттєвому полі цього напрямку особлива роль належить екзистенціалу «воля до істини», який згурповує смисложиттєві орієнтації віруючого у пошуках шляху до безпосереднього спілкування з Богом, до того Царства Божого, що «всередині», де панує прагнення не до «поживи і питва», а до «радості у Дусі». Центральним тут є категорія Святого Духа. Активізація пошуку власної відповідності вимогам «вибраних» для Тисячолітнього Царства вимушує віруючого більше жити майбутнім, ніж теперішнім. У зв'язку з цим ядром екзистенційно-смисложиттєвих орієнтацій стають екзистенціали «надія», «проект», «план», «ідеал», «турбота», «вибір», «самовизначення», «рішучість», «тривога». У порівнянні з іншими конфесійними пізньопротестантськими об'єднаннями тут помітно активізуються ті екзистенційно-смисложиттєві орієнтації, які пов'язуються з етнічними та національними екзистенціалами, що у сучасній екзистенційній аналітиці виділяють на основі критерія культури. Хоч з одного боку представники цієї конфесії схиляються до думки, що дорога до «небесної батьківщини» пролягає через «земну батьківщину», однак, прагнучи до європейської орієнтації, вони актуалізують свої прагнення до національної ідентифікації.

Ключові слова: екзистенція, смисложиттєві орієнтації, протестантизм, конфесія.

Постановка проблеми: Християни віри євангельської (п'ятидесятники) є другою за чисельністю церквою протестантського напрямку в Україні. На початку цього століття вона об'єднувала 1523 релігійних організацій (євангельські християни-баптисти – 2807) [1, с.707].

Однак на своїй звітній конференції Церква християн віри євангельської України, підводячи підсумки діяльності за минулий рік, засвідчила, що на початок 2009 р. у її складі було 1327 офіційно зареєстрованих церков, 183 готувалися до реєстрації. Разом у цих церквах нараховувалося 103896 членів, яким належало 1078 домів молитви. У стадії будівництва було 135 [13, с.17].

Сьогодні представники цього напрямку намагаються брати активну участь у розв'язанні соціальних проблем нашої держави, розробляючи відповідні програми соціального служіння. Зважаючи на це, розгляд екзистенційно-смисложиттєвих орієнтацій представників цієї релігійної течії цікавий у плані генетично-прогностичного аналізу пізньопротестантських конфесійних об'єднань з метою встановлення цілісної картини їхнього розвитку.

Мета дослідження полягає у здійсненні релігієзнавчого аналізу екзистенційно-смисложиттєвих орієнтацій християн віри євангельської (п'ятидесятників). Реалізація мети передбачає висвітлення шляхів формування та особливостей екзистенційно-смисложиттєвих орієнтацій та їх полів у представників цього напрямку.

Рівень розробки проблеми. Історія виникнення, шляхи розвитку християн віри євангельської (п'ятидесятників) в більшій чи в меншій мірі висвітлюються як у вітчизняній,

так і в зарубіжній підручниковій літературі релігієзнавчого спрямування. Проблеми смислу життя у контексті протестантської есхатології розглядає у своїх наукових напрацюваннях В.Докаш. Окремих аспектів віровчень п'ятидесятників, пов'язаних із смисложиттєвими орієнтаціями віруючих, торкаються вітчизняні вчені Назіркина О.І., Соломаха І.В., Любащенко В.І., Шугаєва Л.М., Яроцький П.Л. Однак відомих у вітчизняному науковому просторі напрацювань, які б безпосередньо пов'язувалися із проблемою формування екзистенційно-смисложиттєвих орієнтацій християн віри євангельської немає.

Виклад основного матеріалу: «П'ятидесятництво» (від грецьк. pentekostos – п'ятидесятий та старозавітного свята п'ятидесятниці, у новозавітному варіанті – Зелені свята або Трійця) виникло на ґрунті баптизму у США на рубежі XIX-XX століть. Сьогодні це є найтипівіший харизматичний напрям у християнстві, який динамічно розвивається.

Віровчення цього напрямку засновується на біблійській оповіді про зішестя на апостолів-учнів Ісуса Христа Святого Духа (Діян.2:1-4). Свідченням хрещення Святим Духом представники цієї конфесії визнають глосолалію (від грецьк. glossa – незрозуміле слово *lalien* – говорити). Така можливість безпосереднього спілкування з Богом за допомогою Святого Духа приваблює все нових і нових віруючих. Вони вважають, що у їхньому колі є особливі люди, котрі отримали від Духа дар тлумачення мов і здатні пояснити зміст розмови віруючого з Богом. Такий дар у колі віруючих означає не лише очікуване спілкування з Богом, а й проникнення до його таємниць та мудрості. Внаслідок хрещення віруючий «перестає бути часткою цього світу... він належить Богові і є Божою людиною» [7, с.436], зважаючи ж на це «... природня людина стає досконалою в Христі» [12, с.6].

На відміну від інших протестантських церков п'ятидесятники не мають свого світового центру. В цьому, на думку В. Любащенко, є повна слабкість і водночас сила цього напрямку. Оскільки «... відсутність єдиного структурного канону дає змогу течії зберігати внутрішню динамічність, виявляти оперативність і нестандартність у пропагандистській та місіонерській практиці, вміло пристосовувати її до місцевих умов» [8, с.268].

У богословській практиці відомо, що п'ятидесятників прийнято поділяти на дві категорії: 1) класичне п'ятидесятництво («старе»); 2) харизматичні церкви (неоп'ятидесятництво до – до 1973 року, «харизматичне відродження» – після 1980 року) [15, с.950]. Ми будемо досліджувати екзистенційно-смисложиттєві орієнтації представників харизматичного напрямку, оскільки це має свою відому історико-географічну обумовленість.

Центральна ідея віровчення п'ятидесятників – ідея спасіння провітлюється в есхатологічній концепції цього напрямку, яка викладена в розділі «Ми очікуємо» «Основ віровчення», який включає чотири основних складових: 1) другий прихід Ісуса Христа та перше воскресіння мертвих; 2) тисячолітнє Царство; 3) друге (загальне) воскресіння мертвих та Божий суд; 4) нове небо та нову землю. Другий прихід безпосередньо пов'язуватиметься з воскресінням мертвих, зміною фізичної природи померлих та живих віруючих, урочистою зустріччю церкви з Господом та її підхопленням. Згідно основ віровчення Ісус Христос прийде з Церквою на Землю, щоб заснувати Своє Царство на 1000 років. У кінці його відбудеться загальне воскресіння та Божий суд. Після нього всі, хто не занесений у «Книгу життя», будуть укинени у вогняне озеро, а для спасених даруватиметься вічне щасливе життя на оновленій землі та під новим небом [11, с.28-30].

Ідея спасіння як системотвірний чинник життєорганізації християн віри Євангельської нерідко пов'язується із певним «знаком» у ході безпосереднього спілкування з Богом. Подібне спілкування описується, наприклад, у конфесійному виданні «Благовісник» у статті «Довга дорога до зцілення». Диякон церкви ХВС м. Берегова Закарпатської обл. Іван Федорович Фенич згадує, як після автомобільної аварії, після якої він залишився неушкодженим, уже в санаторії йому приснився дивний сон, «... ніби я сиджу на піску в пустелі і думаю: «Що ж буде зі мною посеред цього піску?» І в ту ж мить якась сила почала піднімати мене вгору. Піднявши голову, я побачив над собою небо, яке переливалося різними барвами. У небі був отвір, у який несло моє тіло. Коли вже майже наблизився до того отвору, то закричав: «Я не готовий!». З того отвору почув ніжний-ніжний голос, який

ніби звучав у моєму серці: «То йди і приготуйся!» Після цих слів я став опускатися вниз і знову опинився в пустелі серед піску. Коли ж прокинувся, всередині мене звучали ці слова: «Йди і приготуйся!» [16, с.2].

В інших це була зустріч з Ісусом Христом, який, зрозумівши неготовність людини до зустрічі з Богом, за руку зводив із неба. Але спільним було те, що всіх Божа сила доброзичливо повертала назад на землю для подальшого служіння. Як правило, після такої події по-іншому сприймалися буденні клопоти буденного буття з його гальмуванням актуалізації неповторно-особистісного начала, невизначеністю власного життєвого шляху та небажанням вибору, заспокоєністю, згідно М.Гайдеггера у «невласному бутті». Поступово відбувався вихід людини в інший буттєвий простір – спочатку в простір граничного буття, пізніше – у метаграничне. У граничному бутті, незважаючи на необхідність відтворення буденних ситуацій, зникала сама буденність, тимчасовість та ситуативність граничності. У метаграничному відбувався вихід із незавершеності граничного буття та усвідомленої екзистенційної відокремленості. У колі єдиновірців долався замкнений характер буття. На основі акцентуації екзистенціалів «вибору», «любові», «ідеалу», «укоріненості», «свободи», «турботи», «волі до істини», «смислу», «істинності» відбувалася, згідно Н. Хамітова, екзистенційна катарсизація буття віруючого через його «... глибинне очищення й олюднення» [17, с.259].

У «ланцюжках» екзистенціалів, у яких вони пояснюють один одного, особлива роль належить екзистенціалу «вибір». Адже кожний віруючий добровільно обирає шлях свого спасіння. Згідно віровчення право вибору для людини подарував сам Бог. Особливо яскраво пояснюють це християни віри євангельської на прикладі ізраїльського народу, якому було дано право вибору царя, незважаючи на те, що царем його був Сам Бог, оскільки називав цей народ «своїм». Таким чином перед вибором євреїв було два шляхи: 1) шлях послуху і виконання Господніх заповідей та порад, що могло завершитися благословенням і щасливою долею; 2) шлях непослуху, на якому чекали прокляття та негаразди (5М.11:26-28). У результаті вибору євреями свого царя Бог виявився на другому плані. Таким чином, як вважають п'ятидесятники, свобода і право вибору прокладають на людину відповідальність за нього. Але людина повинна пам'ятати, що «... в Бога є Свої плани щодо нашої долі – тому він дає людям Свої закони, правила та заборони» [5, с.6].

Отже, на шляху до спасіння на основі свободи вибору в християн віри євангельської формуються екзистенційно-смисложиттєві орієнтації, спрямовані на найповніше узгодження свого життя із основоположеннями конфесійного віровчення. У цих орієнтаціях, не шукаючи причинно-наслідкових зв'язків, розставляють акценти екзистенціали «свобода», «вибір», «любов», «воля до істини». Такий «ланцюжок» стає провокацією пошуку для віруючих як, згідно Святого Письма, стало такою провокацією для людей життя апостола Павла.

Надалі розглянемо екзистенційно-смисложиттєві орієнтації християн віри євангельської у системі координат людських вимірів М.С. Колесова. У ній, як відомо, за вертикаллю нижнім рівнем є рівень індивіда. Кожного віруючого індивіда, як і всіх інших турбують голод, холод та різні побутові проблеми. Але це буденне і не першорядне, якщо людина готова до усвідомленого страждання, яке, на думку відомого в ХІХ ст. американського проповідника Генрі Уорд Бічера, стає «інструментом», з допомогою якого Бог намагається надати нам «досконалішої форми». У зв'язку із цим у колі християн віри євангельської розрізняють так звані «християн до ...» (тобто до певного моменту, коли порушується їхній комфорт) і християн біблійного вчення, які асоціюються з постаттю апостола Павла, життя якого було «... провокацією у пошуку Того, ради Кого він жив», зносячи всі незгоди та перебуваючи у постійній небезпеці» [2, с.2]. Усе життя апостола Павла, кожний його вчинок, слово і навіть думка «...провокували оточуючих щось зробити, щоб знайти живого Бога». Таким чином, на рівні особистості та індивідуальності важливу роль грає екзистенціал «воля до істини». Поєднуючись із такими екзистенціалами, як «турбота», «надія», «віра», «тривога», «рішучість», в «екзистенціальний ланцюжок», він акцентує спрямованість християнина віри євангельської на пошук Бога не лише в складних життєвих ситуаціях, а й у, на перший

погляд, дрібних, побутових. Ці ситуації пов'язуються із життєвими клопотами, які, на думку представників цієї конфесії, здатні відбирати у християн радість – одного з головних компонентів Царства Божого, яке повинно бути всередині кожного, бо «...Боже Царство всередині вас!» (Лк.17:21). Воно відрізняється від того «царства», яке уявляє мирська людина, бо «... Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Рим.14:17).

Отже, у своїх екзистенційно-смісложиттєвих орієнтаціях християнин віри євангельської покликаний спрямовуватися на збереження цієї радості як обов'язкового атрибуту Царства Божого.

У проповідях на молитовних зборах часто говориться, що в цей «останній час» звучить наказ Христа: «Уважайте на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та п'янством, і життєвими клопотами, і щоб той день до вас не прийшов несподівано!» (Лк. 21:34). Однак «... чомусь саме на життєві клопоти, – пише з цього приводу Г.Андросов, – проповідники найменше звертають увагу, а саме вони, ці клопоти, приносять найдошкульнішу біду в життя християн. Як не згадати з приводу цього уривок з Євангелія: «Отож, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе саме потурбується. Кожний день має досить своєї турботи!» (Мт. 6:34). Ці турботи мають своє логічне виправдання (швидше, з боку огляду світу цього), але якщо вони забирають від нас радість від Духа Святого то треба негайно бити тривогу [3, с.4]. Така радість, згідно віровчення християн віри євангельської, пов'язується з майбутнім періодом тисячоліття. Згідно з п'ятидесятницьким хіліазмом на землі настане «праведність і мир». У ході усвідомлення цієї картини формується «ланцюжок» екзистенціалів, які, відповідно до системи координат людських вимірів М.С.Колесова, супроводжують «діалог» людських вимірів за горизонталлю згідно лінії відносин «я – я». У цьому «ланцюжку», пояснюючи один одного, знаходяться екзистенціали «надія», «проект», «план», «ідеал», «турбота», «вибір», «воля до порозуміння», «самовизначення», «дух», «вина», «рішучість», «тривога», «сумнів», «сумління». Як духовно-практичні феномени, що характеризують емоційно-психічне переживання особистості, вони сприяють створенню ситуацій уже згаданої «провокації пошуку» – пошуку власної відповідності вимогам «вибраних» для Тисячолітнього Царства. Віруючий намагається постійно співвідносити себе з ідеалом – еталонним образом людини, готової до спасіння. У системі впливу на характер його життєорганізації двох каузальних чинників людського буття – причинної та телеологічної детермінацій – визначальна перевага надається останній. Це значить, що особистість більше живе майбутнім, ніж теперішнім і минулим.

Так із 30-и опитаних нами представників цієї конфесії 27 заявили, що майбутнє турбує їх більше ніж теперішнє і минуле. Причому 21 із них розповіли, що вони живуть «начебто у відкритих дверях», чи «на межі». Це дає нам можливість стверджувати, що у нашому випадку сукупність наведених у «ланцюжку» екзистенціалів інтегрує екзистенціал «перебування буття на межі». Якщо «ланцюжок» взаємозв'язаних екзистенціалів розглядати в якості системного утворення, то інтегруючий екзистенціал ми схильні вважати емерджентною властивістю цього утворення. Як духовно-практичний феномен, який «задіяний» у формування екзистенційно-смісложиттєвих орієнтацій, він акцентуватиме напругу і тривогу за власну відповідність вимогам спасіння. Таким чином, однією із найважливіших екзистенційно-смісложиттєвих орієнтацій представників як цієї, так й інших пізньопротестантських конфесій буде орієнтація на постійний пошук такої відповідності.

Полілог відносин людського «я» за напрямками «я – ти» та «я – ми», як відомо, стає цариною формування почуттів любові, дружби, ненависті, виховання національної свідомості, почуттів гуртової солідарності, соціальної справедливості. У колі протестантської конфесії ці почуття тісно пов'язують не лише з вірою, а й з «добрими ділами» [4].

У зв'язку з цим устремління до творення «добрих діл» є однією із важливих екзистенційно-смісложиттєвих орієнтацій віруючих цієї конфесії. Згідно одного з авторів конфесійного видання «Благовісник» – Корена Джурко ці «діла» стосуються: праці в притулках та дитячих будинках; створення притулків для осіб, яким необхідно залишити дитячі будинки у віці 16-18 років; навчання професійним та життєвим навичкам молодих осіб [6, с.3-4].

У п'ятидесятництві такі визначальні екзистенціали, як «вибір», «проект», «план», «надія», які в структурі особистості спрямовуються на майбутнє, у свою чергу пов'язуються із визначальними категоріями п'ятидесятницької есхатології, такими як: «Святий Дух», «Дари Святого Духа», «Плоди Святого Духа», «Духовне Хрещення». Останні виконують роль методологічних принципів, які розкривають сутність категорії «майбутнє». У зв'язку з цим доречно зауважити, що на доктрині Святого Духа вибудовується вся п'ятидесятницька сотеріологія як есхатологічне передбачення, адже згідно Ів. 4:14, Дух Святий є «джерелом води, що тече у життя» [9, с.134].

Прагнення віруючого до отримання Дарів Святого духа та Його Плодів формує особливий тип екзистенційно-смісложиттєвих орієнтацій, пов'язаних із «новою мовою» (glossais), яка стає свідченням навернення та освячення посередництвом хрещення Святим Духом, що дає можливість віруючому стати обраним для спасіння [14, с.240-241]. Певний вплив на формування цих орієнтацій має й негативний бік доктрини Святого Духа – «Вогонь Святого Духа», який, згідно концепції Г.Сіна асоціюється із гнівом, покаранням, судом, пеклом, геєною вогненною, озером вогненим. Такі образні картини п'ятидесятники вбачають у пророкуванні Івана Хрестителя, який передбачав, що месія «буде хрестити Духом Святим і вогнем» (Мт.3:1). Зважаючи на це, представники згаданої конфесії прагнуть прийняття Святого Духа, як навернення, народження згори, «входження у Царство Боже» (Ів.3:5), вважаючи це суттєвою часткою спасіння.

Суттєва екзистенційна складова згаданих орієнтацій пов'язана з екзистенціалами «страх» і «жах», які зв'язані з розумінням п'ятидесятниками межового стану, зокрема другої і кінцевої смерті, яка означає вічне відділення від Бога як покарання. Такою ж складовою виступає екзистенціал «надія», який стосується очікування воскресіння мертвих з приходом Христа та отримання ними, як і живими праведниками, нетлінних та безсмертних тіл, які будуть підхоплені на небо. Це важливо в духовному розумінні, адже йдеться про заміну тілесної плоті на «духовне», «справжнє тіло» [10, с.228-229].

Зрозуміло, що базове поле екзистенційно-смісложиттєвих орієнтацій п'ятидесятників, втілюючись у відповідні комплементарні поля, збагачується певними аспектами залежно від життєвого досвіду того чи іншого віруючого та структури його особистості.

Література

1. Академічне релігієзнавство. Підручник / За ред. А.Колодного. – К.: Світ знань, 2000. – 862с.
2. Акімова Ганна. Провокація Пошуку / Ганна Акімова // Благовісник. – 2012. – №1. – 4 с.
3. Андросов Г. Життєві клопоти – тягар, що відбирає у християнина радість / Геннадій Андросов // Благовісник. – 2011. – №3. – 4 с.
4. Вавринюк Ю. Чим вимірюється радість / І Благовісник. – 2011. – №3. – 5 с.
5. Вавринюк Ю. Як євреї долю обирали / Ю.Вавринюк // Благовісник. – 2013. – 31 січня – 7 стор.
6. Джурко Корен. Рятуй узятих на смерть // Благовісник – 2011. – №1. – 6 с.
7. Домбровський О. Нарис історії українського євангельсько-реформованого руху / О. Домбровський. – Нью - Йорк: вид. укр. Євангельського об-ня в Північній Америці, 1977. - 622 с.
8. Любашенко В.І. Історія протестантизму в Україні: Курс лекцій / Вікторія Іванівна Любашенко – Львів: Видавнича спілка «Просвіта», 1995. – 350с.
9. Макчин Р.М. Источники спасения: Пер.с англ. – Dutch Reformed Tract Society, 2001. – 707 с.
10. Мензіс В.Вільям, Гортон М.Стенлі. Біблійні доктрини. П'ятидесятницький погляд / В. Вільям Мензіс, М. Стенлі Гортон. – Спрінгфілд, Міссурі, США, 1999. – 332с.
11. Основи віровчення Всеукраїнського Союзу Церков Християн віри Євангельської (п'ятидесятників). - б/р. – 32 с.
12. Прозри! - 1931. – Ч.25 – 40с.
13. Релігійна панорама: Інформаційно-аналітичний журнал.– 2009. - №6. - 80с.
14. Син С. Генри. Систематическая теология. Всесторонняя библейская доктрина: пер. с англ.–Житомир: Украинское общество благодати, 2005.- 521с.
15. Теологический Энциклопедический Словарь / Под. ред. Уолтера Эвелла. - М.: Духовное возрождение, 2003. - 1482с.
16. Фенич І.Ф. Довга дорога до зцілення / І.Ф.Фенич // Благовісник. - 2011. - № 4 - 6с.
17. Хамітов Н. Історія філософії: проблема людини та її меж / Н.Хамітов, Л.Гармаш, С.Крилова: ред Н. Хамітов. - К.: Наукова думка, 2000. - 272с.

Література

1. Akademichne relihiieznavstvo. Pidruchnyk / Za red. A.Kolodnoho. – K.: Svit znan, 2000. – 862s.
2. Akimova Hanna. Provokatsiia Poshuku / Hanna Akimova // Blahovisnyk. – 2012. - №1.- 4s.
3. Androsov H. Zhyttievi klopoty – tiahar, shcho vidbyraie u khrystyanyna radist' / Hennadii Androsov // Blahovisnyk. – 2011. – №3. – 4s.
4. Vavryniuk Yu. Chym vymiriuietsia radist / Blahovisnyk. – 2011. – №3. – 5s.
5. Vavryniuk Yu. Yak yevrei doliu obyraly / Yu.Vavryniuk // Blahovisnyk. – 2013. – 31 sichnia – 7stor.
6. Dzhurko Koren. Riatui uziatykh na smert // Blahovisnyk – 2011. – №1. – 6s.
7. Dombrovskiy O. Narys istorii ukrainskoho yevanhelsko-reformovanoho rukhu / O. Dombrovskiy. – Niu - York: vyd. ukr. Yevanhelskoho ob-nia v Pivnichnii Amerytsi, 1977. - 622 s.
8. Liubashchenko V.I. Istoriia protestantyzmu v Ukraini: Kurs leksii / Viktoriia Ivanivna Liubashchenko – Lviv: Vydavnycha spilka «Prosvita», 1995. – 350s.
9. Makchin R.M. Istochniki spaseniya: Per.s ang. – Dutch Reformed Tract Society, 2001. – 707s.
10. Menzis V.Viliam, Horton M.Stenli. Bibliini doktryny. Piatydesiatnytskyi pohliad / V. Viliam Menzis, M. Stenli Horton. – Springhild, Missuri, SShA, 1999. – 332s.
11. Osnovy virovchennia Vseukrainskoho Soiuzu Tserkov Khrystyan viry Yevanhelskoi (piatydesiatnykiv). - b/r. – 32s.
12. Prozry! - 1931. - Ch.25. – 40s.
13. Relihiina panorama: Informatsiino-analitychnyi zhurnal. – 2009. - №6. – 80s.
14. Sin S.Genri. Sistematischeeskaya teologiya. Vsestonnyaya bibleyskaya doktrina: per. s angl. – Zhytomir: Ukrainskoye obshchestvo blagodati, 2005.- 521s.
15. Teologichskiy Entsiklopedicheskiy Slovar / Pod. red. Uoltera Evella. - M.: Dukhovnoye vozrozhdeniye, 2003. – 1482s.
16. Fenych I.F. Dovha doroha do ztsilennia / I.F.Fenych // Blahovisnyk. - 2011. - № 4 – 6s.
17. Khamitov N. Istoriia filosofii: problema liudyny ta yii mezh / N.Khamitov, L.Harmash, S.Krylova: red. N. Khamitov. - K.: Naukova dumka, 2000. – 272 s.

Elena Palchevskiy

Features of life-purpose orientations for existence of evangelic Christians (Pentecostals)

This article analyses ways of formation and characteristics of life-purpose orientations for existence of evangelic Christians (Pentecostals). It also represents existential basis of such orientations and their impact on future life organization of religious devotees.

The author aims to prove that Pentecostal eschatology is distinguished by its operativeness and irregularity due to lack of a single canon. The possibility to communicate with the God with the help of the Holy Spirit makes this branch of Christianity charismatic.

A distinctive role in the existential life-purpose field of this branch belongs to the existential called «freedom to the truth», which groups life-purpose orientations of religious devotee seeking for the way to direct communication with the God, to the Kingdom of God, which is «inside», and which is characterized not by the desire to «food and drinks», but the desire to «joy in the Spirit». The main role in this case belongs to the category of the Holy Spirit. The search for own conformance to the requirements «chosen» for the Millennium makes the religious devotee think more about future than the present. As a result, such existentials as «hope», «project», «plan», «ideal», «care», «choice», «self-determination», «vigour», «anxiety» become the core of existential life-purpose orientations. Comparing to other confessional late-Protestant associations, here one can see existential life-purpose orientations, which are connected to ethnic and national existential, which are distinguished based on the criteria of culture in modern existential analytics. Although representatives of this confession tend to think that the way to «the holy motherland» goes through «the earthy motherland», they still aim to the national identification while seeking for European integration.

Keywords: existence, life-purpose orientations, protestantism, confession.

Надійшла до редакції 30.03.2016 р.